

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ
ЗК бр. 605/21
01.06.2022. године
Ужице

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ, судија појединац Вишеслав Зотовић, са записничаром Зорицом Кокоровић, у кривичном поступку против окривљеног Видовић Глиша из Ужица, због кривичног дела **угрожавања сигурности из чл. 138 ст. 1. Кривичног законика** по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Ужицу КТО бр. 520/21 од 29.12.2021. године, након главног и јавног претреса одржаног дана 01.06.2022. године у присуству јавног тужиоца Марка Димитријевића, оштећеног Корићанац Лека, окривљеног и његовог браниоца адв. Владимира Радовановића из Пожеге, донео је и истог дана јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени ГЛИШО ВИДОВИЋ, ЈМБГ 0702972793420, од оца Винка и мајке Бранојке, девојачко Милинковић, рођен 7.2.1972. године у Прибоју, са пребивалиштем у Ужицу, Ул. Малише Атанацковића бр. 4, држављанин Републике Србије, ожењен, отац једног малолетног детета, писмен, завршио Правни факултет, по занимању полицијски службеник, запослен у ПУ Ужице, остварује зараду у месечном износу од око 70.000,00 динара, војни рок служио у Босилеграду 1990. године, води се у ВЕ ВО Ужице, неосуђиван.

На основу одредбе чл. 423. тач. 2. Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је дана 27.7.2021. године, око 13,00 сати, у Ужицу, у улици Николе Пашића бр. 38, у службеним просторијама привредног друштва „Путеви Ужице“ АД Ужице, претњама да ће напасти на живот и тело угрозио сигурност оштећеног Лека Корићанца из Ужица, свестан свога дела чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, при чему је могао да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, тако што је путем телефона позвао сведока Јелену Стакић, која се тада налазила на свом радном месту у канцеларији правне службе у службеним просторијама привредног друштва „Путеви Ужице“ АД, а потом оштећеној у току разговора око приступница радника „Путеви Ужице“ Синдикату „Слога“, у коме је окривљени председник и око начина плаћања чланарине, најпре негодовао због поступања фирме „Путеви Ужице“ у вези

чињенице да је од радника Десимира Перишића и Александра Радмиловића захтевано да донесу приступнице са њиховим потписима а потом сведоку Јелени Стакић рекао да поздрави менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу, о којим претњама је сведок Јелена Стакић одмах обавестила генералног директора „Путеви Ужице“ АД-оштећеног Лека Корићанца који је једини испред менаџмента фирме у ранијем периоду имао контакте са окривљеним, због којих претњи је оштећени осећао страх за свој живот и тело и наложио сведоку Јелени Стакић да о претњама одмах обавести Полицијску управу у Ужицу, што је она и учинила,

- чиме би учинио кривично дело **УГРОЖАВАЊЕ СИГУРНОСТИ** из чл. 138. ст. 1. Кривичног законика.

Јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Ужицу КТО бр. 520 21 од 29.12.2021. године, окривљеном Видовић Глишу из Ужица стављено је на терет извршење кривичног дела угрожавање сигурности из чл. 138. ст. 1. Кривичног законика на штету Корићанац Лека из Ужица.

До краја главног претреса јавни тужилац је остао при поднетом оптужном предлогу и у завршној речи навео да је на основу исказа сведока Јелене Стакић, исказа сведока оштећеног Лека Корићанца, исказа сведока Марије Милутиновић и на основу писмених доказа које је предложило тужилаштво утврђено да је окривљени учинио кривично дело које му се ставља на терет. Наиме, сведок Јелена Стакић у свом исказу је јасно и убедљиво сведочила да је окривљени приликом телефонског разговора њој се обратио речима да поздрави менаџмент и да им пренесе да је он лак на обарачу о којој претњи је сведок Јелена Стакић одмах обавестила и своју колегиницу сведока Марију Милутиновић која то потврђује у свом исказу. Оба ова сведока сагласно наводе да су одмах о садржини претње упознали и адв. Љиљану Милосављевић из Београда путем имејл преписке о чему постоји писмени доказ и која је том приликом саветовала да се случај пријави полицији. Такође, сведок Јелена Стакић је о тој претњи одмах обавестила оштећеног који је био генерални директор предузећа „Путеве“ а.д Ужице, коју чињеницу потврђује и оштећени у свом исказу и даље наводи да је наложио сведоку Јелени Стакић да случај пријави полицији што је она одмах и учинила. Оштећени се изјаснио да се због те претње осетио угроженим, да је сматрао да је претња упућена њему лично јер окривљени није имао контакте ни са једним другим руководиоцем из предузећа Путеве Ужице већ само са оштећеним у једној ситуацији која је претходила предметном догађају при чему је тада окривљени по исказу оштећеног према њему био груб и непријатан, односно упућивао му је увредљиве речи о чему је сведочио оштећени. Указао је на то да је сведок Јелена Стакић у свом исказу навела да је имала коректне односе са окривљеним, да се са њим пре критичног догађаја чула више пута у вези питања око синдиката што говори о томе да овај сведок није имала никаквог разлога да лажно терети окривљеног, већ се иста искрено изјаснила како о чињеницама које терете окривљеног тако и онима које му иду у

прилог. С друге стране сматра да се искази сведока одбране који су наводно слушали разговор између окривљеног и сведока Јелене Стакић не могу користити за утврђивање чињеничног стања јер су се сви сведоци изјаснили да нису пажљиво слушали ток разговора. С обзиром да је по ставу тужилаштва доказано да је окривљени учинио кривично дело које му се ставља на терет предложио је да га суд огласи кривим, да му за учињено дело изрекне новчану казну у износу од 100.000,00 динара имајући у виду олакшавајућу околност да окривљени раније није осуђиван као и да га обавезе на плаћање трошкова кривичног поступка.

Оштећени Леко Корићанац није био заинтересован за кривични прогон против окривљеног и није истакао имовинскоправни захтев за накнаду штете.

Изјашњавајући се о оптужби окривљени Видовић Глишо негирао је извршење кривичног дела за које је оптужен истакавши да није тачно да је било коме претио речима „да је лак на обарачу“. Сматра да су мотиви подношења пријаве против њега то што је председник синдиката „Слога“ и његове активности на заштити права радника између осталог и у предузећу АД „Путеви Ужице“. Дана 27.07.2021. године, он је након телефонског разговора са чланом његовог синдиката Десимиром Перишићем, који је уједно и запослен у поменутом предузећу, који му је саопштио да му из фирме траже неко решење за одбијање чланарине од плате, позвао број телефона који му је Перишић проследио не знајући ко исти користи. На телефон му се јавила Јелена Стакић која је правница у АД „Путеви Ужице“ и упитао ју је у чему је проблем везано за приступнице и какви папири треба да им се доставе, те се потом између њих двоје развила дискусија око личног доношења приступница, као и потписа и печата који иста мора да садржи и одговарајуће примене Закона о раду и Статута синдиката. Окривљени наводи да је разговор био у нормалном тону, између два правника, мада је он Јелену замолио да не врши опструкцију и да се поштују одредбе закона јер је у току разговора осетио да она, вероватно под утицајем менаџмента, има инструкције да врши опструкцију, те јој је он рекао ако буде проблема да поздрави менаџмент и да им пренесе да је лак на потезању оловке и да може да поднесе одговарајуће кривичне и друге пријаве ако се не буде поштовао закон, рекавши јој том приликом да је раније подносио пријаве Инспекцији рада против њене фирме, након чега је разговор завршен. У тренутку док је водио овај телефонски разговор, налазио се у канцеларији синдиката „Слога“ у Ужицу, ул. Михајла Пупина бр. 01 заједно са троје колега, Љиљаном Топаловић, Владом Ристановићем и Николом Бошковићем. Оштећеног Лека Корићанца никада није видео нити лично упознао. Дана 07.07.2021. године добио је позив са непознатог броја и када се јавио, мушка особа са друге стране везе почела је да виче на њега називајући га „Глишовићу“. Он је том човеку рекао: „Куме ако хоћеш да ме прекрстиш да ме водиш на вечеру“, при чему није знао о коме се ради и у ком својству га то лице зове. Тада му је тај мушкарац рекао: „Овде Леко Корићанац директор АД Путава“, при чему је био врло арогантан. Он му је одговорио да треба да спусти тон ако хоће да разговара са њим а он му је одговорио да му се може јер је директор. Окривљени му је рекао: „Баш ме брига што си директор“ и прекинуо је везу. По доласку кући а схвативши да му је позив био упућен због његових синдикалних активности, одлучио је да му пошаље поруку да треба да спусти тон, да разговарају и реше евентуалне проблеме у интересу запослених и фирме, али је Корићанац наставио њему да шаље поруке у којима је помињао његову униформу и службу, да ће га процесуирати, као и да је послао поруку заменику начелника ПУ Ужице помињући и самог начелника, те је он закључио да са њим нема сврхе комуницирати. Додао је и да је оштећени Корићанац злоупотребио његово име приликом састављања дописа једном

лицу из Пожеге. Апсолутно је неспорно да је он критичне прилике обавио телефонски разговор са Јеленом Стакић, није спорно ни то да јој је у том разговору рекао да поздрави менаџмент. Међутим, апсолутно стоји иза тога да том приликом није помињао реч „обарач“, већ јој је рекао да је брз на оловци.

Бранилац окривљеног, адв. Владимир Радовановић истакао је у завршној речи да сматра да у конкретном случају нема кривичног дела јер окривљени уопште није изговорио инкриминисане речи нити је на тај начин упутио вербалну претњу било коме па ни оштећеном Корићанац Леку. Сви саслушани сведоци који су непосредно присуствовали телефонском разговору окривљеног и Јелене Стакић врло убедљиво су се изјашњавали о одлучној чињеници да окривљени сигурно није изговорио инкриминисане речи „да је лак на обарачу“, већ да је говорио о томе да је лак на писању пријава, да ће то и даље радити и да је лак на оловци. Сви ови сведоци до детаља описују амбијент у канцеларији приликом тог телефонског разговора, понашање окривљеног током разговора и уопште његово понашање у другим ситуацијама које је решавао као председник синдиката. Није спорно да ови сведоци нису чули шта у том разговору прича сведок Јелена Стакић, али то за одлуку у овом предмету није ни битно, али су зато веома пажљиво слушали шта је говорио оптужени и то су недвосмислено потврдили. Са друге стране оштећени је имао мотив да поднесе кривичну пријаву против окривљеног из најмање два разлога: најпре тог критичног дана 27.07.2021. године када је упућена наводна претња, синдикат Слога града Ужица на својој фејсбук страници избацује објаву под насловом „Леко Корићанац и предузеће а.д. Путеви пред Прекршајним судом, са текстом који је објашњавао разлоге подношење прекршајне пријаве. Други разлог је преписка смс порукама са окривљеним, у којима је Корићанац имао субјективни осећај да је због нечега увређен, па је заменику начелника ПУ Ужице Дивац Предрагу директно посао смс поруку са врло непримерним коментаром у вези окривљеног као полицијског службеника, иако Видовић у том својству никада није поступао према Корићанцу. Сам опис радње извршења кривичног дела који се наводи у оптужном предлогу је контрадикторан. јер тужилац наводи да је окривљени сведоку Јелени Стакић рекао „да поздрави менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу“ а онда као једино лице које се осетило угроженим наводи Лека Корићанца. Када се зна да менаџмент фирме а.д. Путеви чине 4 извршна директора и генерални директор Леко Корићанац, што је изјава сведока Јелена Стакић, остаје нејасно зашто тужилац ту наводну претњу правно квалификује кроз ст. 1. чл. 138. Кривичног законика а не као квалификовани облик кривичног дела из ст. 2, јер би се из описа радње извршења могло закључити да је оно извршено према више лица, односно према свим директорима који чине менаџмент предузећа. Покушај тужиоца да Корићанац Лека издвоји из круга других лица које чине менаџмент предузећа кроз констатацију да је он једини испред менаџмента фирме у ранијем периоду имао контакте са окривљени, те да на тај начин оправда своју тезу из оптужног предлога да је Видовић управо њему претњом угрозио сигурност, одбрана сматра неаргументованим из разлога што су ти ранији контакти садржани само у смс порукама од 07.07.2021. године и да између њих никада више није било никакве комуникације. Указао је суду да је оштећени у својој изјави изричито рекао да му је предочено да је ова претња упућена менаџеру предузећа, а не менаџменту предузећа, што такође упућује на закључак да је опис радње извршења из оптужног предлога у директној супротности чак и са исказом самог оштећеног. У погледу тзв. вербалне претње као радње извршења кривичног дела угрожавање сигурности, судска пракса је одавно заузела став да је за постојање тог дела нужно да претња мора бити упућена конкретном лицу и да је по свом садржају озбиљна, јасна и конкретна и таква да код

тог лица изазове осећај угрожености. У конкретном случају нема елемената бића кривичног дела угрожавање сигурности у смислу његове објективне инкриминације јер се и из оптужног предлога види да нема конкретног лица коме је окривљени наводно упутио вербалну претњу. Обзиром да не постоји конкретно лице коме је наводна претња упућена то значи да није могла бити проузрокована забрањена последица прописан законом за ово кривично дело у виду проузрокованог осећаја несигурности оштећеног, што искључује само постојање кривичног дела. Из свих наведених разлога одбрана сматра да су се стекли сви услови за доношење ослобађајуће пресуде и то по два основа: у смислу чл. 423. тач. 1 Законика о кривичном поступку, јер дело за које је Видовић оптужен није кривично дело сходно одредби чл. 14. ст. 1. Кривичног законика, пошто недостаје елемент последице из појма кривичног дела и у смислу чл. 423. тач. 2. Законика о кривичном поступку, јер због постојања евидентне сумње у погледу одлучних чињеница које чине биће кривичног дела угрожавање сигурности није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен.

Ради провере чињеничних навода оптужбе и одбране окривљеног суд је у доказном поступку саслушао окривљеног, у својству сведока испитао оштећеног Лека Корићанца, испитао у својству сведока Јелену Стакић, Марију Милутиновић, Љиљану Топаловић, Влада Ристановића и Николу Бошковића, извршио је увид у имејл преписку између Милутиновић Марије и адв. Милосављевић Љиљане из Београда од 27.07.2021. године и 28.07.2021. године а извршен је увид и у извод из казнене евиденције за окривљеног.

Ценећи изведене доказе, сваки појединачно и у међусобној вези сагласно одредби чл. 419. ст. 2. Законика о кривичном поступку, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Окривљени Видовић Глишо рођен је 07.02.1972. године у Прибоју, а живи у Ужицу, у ул. Малише Атанацковића бр. 4. Ожењен је и отац једног малолетног детета, завршио је Правни факултет и по занимању је полицијски службеник, запослен у ПУ Ужице. Раније није осуђиван. Такође, окривљени поред свог занимања обавља функцију председника синдиката „Слога“ Ужице у ком својству је између осталог имао разговоре са запосленима у предузећу АД „Путеви“ Ужице.

Наиме, дана 07.07.2021. године, окривљени је са оштећеним Леком Корићанцем, који се у том тренутку налазио на функцији генералног директора предузећа АД „Путеви“ Ужице, обавио краћи телефонски разговор и то на позив оштећеног у којем је између њих дошло до краће расправе која се потом наставила и у смс преписци, због чега је оштећени Леко Корићанац цео догађај пријавио полицији.

Неколико дана након тога, тачније дана 27.07.2021. године, окривљени је путем телефона позвао Јелену Стакић, која се тада налазила на свом радном месту у канцеларији правне службе у службеним просторијама АД „Путеви“ Ужице и са истом водио разговор око приступница радника „Путева“ синдикату „Слога“ и око начина плаћања чланарине.

Предње чињенице међу странкама нису спорне, а спорно је да ли је окривљени приликом телефонског разговора са Јеленом Стакић, истој рекао да поздрави менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу, како му се то оптужним предлогом ставља на терет, односно да ли је том приликом упутио претње које су

таквог квалитета да су угрозиле сигурност оштећеног Лека Корићанца, тада генералног директора предузећа АД „Путеви“ Ужице, па је суд анализу усмерио на утврђивање спорних чињеница.

Изјашњавајући се у својству сведока, оштећени Леко Корићанац навео је да је цео радни век провео у предузећу „Путеви“ АД Ужице и да је последњих 6 година био генерални директор тог предузећа. У оквиру тог предузећа делују два синдиката са чијим представницима је он сарађивао, док је за окривљеног Глиша Видовића први пут чуо у јулу 2021. године када га је правница Јелена Стакић обавестила да је он долазио у фирму као представник синдиката „Слога“ за који он до тада није чуо. Позвао је број телефона који му је правница дала и грешком се обратио речима: „Добар дан господине Глишовићу“, након чега му је окривљени повишеним тоном одговорио да се он не зове Глишовић него Видовић, након чега му је он рекао да је директор предузећа „Путеви“ и да нико треба да се дере на њега а Глишовић му је одговорио: „Да се носиш у пичку материну и да си сто пута директор“, после којих речи је прекинуо везу, а које речи су могле да чују његове две колегинице које су биле присутне у канцеларији. Он је након тог разговора са окривљеним разменио неколико смс порука у којима му је окривљени говорио да је бахат и слично. Он се касније распитивао везано за материју деловања синдиката а неколико дана након тог телефонског разговора са Видовићем. њега је позвала колегиница Јелена Стакић и саопштила му да је имала разговор са окривљеним у вези приступница радника фирме у синдикат „Слога“ и рекла му да јој је Видовић рекао да позове менаџмент фирме и пренесе да је он лак на обарачу. Био је шокиран јер је то била претња уперена њему лично и одмах је рекао Јелени да оде у полицију и поднесе пријаву. Касније је сазнао да је на друштвеним мрежама свашта писао о њему, да жели да се освети Видовићу пријавом и слично, што је нетачно. Такође, Јелена га је обавестила да је са њом у канцеларији била и колегиница Марија Милутиновић која је била на вези са њиховом адвокатицом из Београда путем имејла. којом приликом је Јелена Марији пренела садржај претње а Марија је то пренела адвокатици, због чега им је адвокатица послала званичан имејл у коме је навела садржај тог разговора са Маријом и рекла им је да треба поднети кривичну пријаву. Када је окривљени поменуо менаџмент фирме у тој својој реченици он је то схватио као личну претњу уперену према њему јер осим њега он није имао никакву комуникацију ни са једним другим лицем из менаџмента фирме. После првог разговора са окривљеним он је подено пријаву полицији а пре тога је тражио начелника ПУ Ужице али је причао са његовим замеником, а окривљени се у телефонском разговору није позивао на чињеницу да је полицијски службеник, већ је он то лично сазнао. Истиче да има више помоћника директора задужених за разне секторе, постоји још запослених који би се могли подвести под менаџмент, а мисли да је претња била упућена њему лично. због тога што је он једини имао комуникацију са окривљеним. Сазнавши да је окривљени полицијски службеник. да има службени пиштољ, уплашио се због претње да је брз на обарачу а уплашио би се и да му је претио и било који други човек. Није 100% сигуран да ли је претња била „лак или брз на обарачу“. Није тачно да му се окривљени шаљивим тоном обратио у телефонском разговору, након што га је он погрешно назвао Глишовићу. Није упознат да је окривљени тражио било какав састанак са њим у ранијем временском периоду. Никада и ни од кога од запослених у ПУ Ужице, ни на који начин није покушао да дође до података који би се односили на то о каквој личности се ради када је у питању окривљени, у смислу како обавља свој посао као полицајац, да ли је дисциплински кажњаван и сл. То га уопште није интересовало. Имао је свој проблем који је решио тако што је случај пријавио полицији. У време када је био запослен у Привредном друштву „Путеви“ АД Ужице, менаџмент фирме чинило

је неколико лица, не сећа се тачног броја с тим што је он био генерални директор. Претња је била упућена менаџеру фирме, а не менаџменту фирме. Бар су њему тако пренеле колегинице.

Сведок Јелена Стакић у свом исказу навела је да ју је дана 27.07.2021. године око 12,49 часова на службени број позвао окривљени упитавши да ли је добио правну службу или кадрове и представио јој се као представник синдиката „Слога“ из Ужица. Разговор је текао у смеру проблема који је постојао у предузећу „Путеви“ Ужице у вези синдикалних приступница њихових запослених и одбијања чланарине од зараде. У једном тренутку разговора, окривљени јој је рекао да је он лично донео акт синдиката „Слога“ и да ако директор фирме сумња да је он нешто фалсификовао потписе, може да га тужи. Потом је са окривљеним разговарала око једне спорне непотписане приступнице а Видовић јој је рекао да мора да поступа по закону, да се ради о опструкцији деловања синдиката а потом је додао да поздрави менаџмент компаније и да ће он и даље да пише пријаве и рекао јој је да је он што се каже „лак на обарачу“. Она је том реченицом остала затечена а недуго затим су завршили разговор, након чега је одмах обавестила директора фирме Лека Корићана који јој је наложио да догађај пријави полицији, што је она и учинила. Потпуно је сигурна у речи које је окривљени том приликом изговорио. Окривљени је током разговора деловао узбуђено, причао је мало повишеним тоном и није јој било пријатно, а до тада када би са окривљеним причала он је био фин и коректан говорећи јој да поздрави колегинице али када је причао о менаџменту променио је тон и говорио је повишено. Током разговора са њом у канцеларији је била колегиница Марија Милутиновић коју није поменула приликом давања изјаве у полицији јер јој је инспектор рекао да је то довољно и којој је саопштила шта јој је окривљени рекао. ~~Њена~~ колегиница Марија је одмах потом њиховој адвокатици написала имејл у којем јој је објаснила шта се десило а адвокатица јој је написала да би требало поднети кривичну пријаву. Тврди да окривљени у разговору није помињао оловку а када јој се обраћао био је коректан. Она је окривљеног упознала пар месеци пре критичног догађаја. То је био стицај околности када се интересовала око уписа свог детета у вртић и када јој је у вртићу било саопштено да се не може извршити упис деце због смањеног броја и тада су је упутили на синдикат „Слога“ у смислу да види да ли јој тај синдикат може некако помоћи. С тим у вези она је најпре путем фејсбука нашла број телефона и потом контактирала са окривљеним, по договору отишла у канцеларију синдиката где је изложила проблем управо окривљеном, који је са своје стране преко једне особе покушао да јој помогне, испоставило се да нису успели. Након, тога, а пре критичног догађаја, окривљени је долазио у предузеће „Путеви“, баш у канцеларију у којој је радила са колегиницом Маријом Милутиновић а дошао је због проблема која су њихова два радника имала са предузећем и рекао им је да би тај проблем требало да се реши у кратком року. Тај разговор је био потпуно коректан. Менаџмент предузећа „Путеви“ у време критичног догађаја чинило је пет или шест извршних директора, генерални директор је тада био Леко Корићанац.

Марија Милутиновић у својој изјави у својству сведока наводи да је запослена у предузећу „Путеви“ АД Ужице на месту референта за привредно правне послове. Даном 27.07.2021. године, била је у канцеларији са колегиницом Јеленом Стакић. У једном тренутку Јелена се јавила на телефон а она није слушала шта прича и са ким прича. Јелена је на крају разговора мало јаче спустила слушалицу и рекла је: „Боље да се нисам ни јављала на телефон“ а затим јој је рекла да је причала са окривљеним Видовићем који јој је рекао да поздрави менаџмент фирме и да им каже да је „лак или

брз на обарачу“ и рекла јој је да ће обавестити директора о томе. Она је у том тренутку преко имејла била на вези са адв. Љиљаном Милосављевић из Београда која је упозната са проблемима које је њихов директор имао са окривљеним око неког телефонског разговора. Јелена јој је рекла да обавести адвокатицу што је она и учинила онако како јој је Јелена пренела да је речено, јер она то лично није чула, на шта јој је адвокатица одговорила да треба да обавесте директора и полицију. Окривљеног је први пут видела у фирми неколико дана пре тог догађаја када је био љубазан и послован и дошао је рад решавања неких проблема, рекавши им да се нађе мирно решење да не би подносио пријаве, којом приликом је тражио пријем код директора а не зна каква је реакција директора била на то али зна да тај проблем није решен а стекла је утисак да се он и Јелена познају. Колико јој је познато касније је дошло до неког проблема између директора Лека Корићанца и окривљеног Глиша Видовића. Менаџмент АД „Путеви“ у то време чинило је пет извршних директора од којих је један генерални директор и четири извршна директора за одређене секторе. Леко Корићанац је био генерални директор.

Суд је извршио увид и у имејл преписку између Милутиновић Марије и адв. Милосављевић Љиљане из Београда од 27.07.2021. године и 28.07.2021. године, из које се потврђују наводи сведока Марије Милутиновић да је наведених датума са службеног имејл налога marija.milutinovic@puteviuzice.com разменила имејлове са имејл налогом Адвокатска канцеларија (advokat.pozeska56@gmail.com), у којима се особи са другог имејл налога обраћа са „Љиљо“, због чега суд изводи закључак да се заиста ради о адв. Љиљани Милосављевић из Београда како је то сведок Марија Милутиновић и навела, те да је истој путем предметне имејл преписке саопштила да је Глишо Видовић критичног дана звао колегицицу Јелену на телефон и између осталог јој рекао да поздрави менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу.

Сведоци Љиљана Топаловић, Владо Ристановић и Никола Бошковић, у својим исказима истакли су да су као запослени и чланови у синдикату „Слога“, критичног дана боравили у просторијама синдиката на аутобуској станици у Ужицу. Окривљени је Љиљану након једног телефонског разговора упитао да ли су све урадили што се тиче обустава за запослене у АД „Путеви“ Ужиче који су чланови синдиката, на шта му је она након погледаних папира рекла да јесу а Глишо ју је то питао јер је настао неки проблем у вези са тим рекавши да је добио број телефона да се јави у „Путеве“. Канцеларија у којој су седели није велике површине а окривљени их је неспоредно пре него што је окренуо тај број, замолио да буду тиши јер су сви причали у глас, те су због те околности могли да чују разговор. Сведоци сагласно наводе да је окривљени током телефонског разговора причао нормалним тоном, да је прича била око обустава чланарина за запослене у „Путевима“, говорио је да воде рачуна да не раде ништа мимо закона, да му није проблем да поново поднесе пријаву и да је то и раније чинио, као и да је у једном тренутку рекао да поздраве менаџмент и да је лак на оловци, док нико од поменутих сведока није чуо да је окривљени током разговора изговорио да је „лак на обарачу“, а сведоци наводе да је окривљени током разговора био културан и уљудан, што је по изјави сведока Љиљане Топаловић и од њих увек тражио.

Приликом својих казивања, сведоци Љиљана Топаловић, Владо Ристановић и Никола Бошковић су на суд оставили утисак да су се у потпуности истинито изјаснили о околностима конкретног догађаја које су им познате, као и уопште о поступању окривљеног у својству председника синдиката. Приликом оцене исказа ових сведока суд је имао у виду да нико од троје сведока није чуо да је окривљени Видовић, током

телефонског разговора, изговорио речи да је „лак или брз на обарачу“, већ да су сагласно потврдили да је исти изговорио речи да је „лак на оловци односно на писању пријава“. Сви поменути сведоци истакли су да су јасно могли да чују речи које је окривљени изговарао током тог телефонског разговора из разлога што их је он пре него што је окренуо број телефона, замолио да буду тиши, будући да канцеларија у којој су се троје сведока и окривљени налазили није велике површине. Сведоци су се такође изјаснили о начину на који је окривљени водио читаву телефонску конверзацију, односно да је био културан и уљудан. Стоји чињеница да су троје наведених сведока сарадници окривљеног, односно да је сведок Љиљана Топаловић запослена у синдикату „Слога“ у Ужицу а да су сведоци Ристановић и Бошковић чланови поменутог синдиката, односно представници истог у својим фирмама. Међутим, наведене околности нису утицале на суд да посумња у истинитост исказа ових сведока, јер су сведоци самостално на суд оставили утисак уверљивости, а њихови искази у погледу чињеница које су им познате у потпуности су међусобно сагласни и у потпуности су у корелацији са одбраном окривљеног и његовим негирањем да је критичне прилике изговорио инкриминисане речи. Поменута чињеница о односу наведених сведока са окривљеним, по оцени суда није утицала на објективност њихових исказа, посебно имајући у виду да су исти сагласно изјавили да синдикат „Слога“ Ужице јесте имао одређених проблема са предузећем АД „Путеви“ Ужице око одбијања синдикалних чланарина од зарада запослених у том предузећу, те да је окривљени управо са намером решавања наведених проблема желео да обави спорни телефонски разговор, што код суда ствара утисак да сведоци нису ишли за тим да прикрију сам ток разговора о којем су се детаљно изјаснили, а у циљу да евентуално помогну окривљеном у овом кривичном поступку

Анализирајући исказе оштећеног и сведока Јелене Стакић и Марије Милутиновић, запослених у предузећу АД „Путеви“ Ужице, суд налази да се њихови искази разликују преваходно у самом садржају претећих речи које је окривљени током телефонског разговора са Јеленом Стакић изговорио. Наиме, сведок Јелена Стакић, која је једина лично чула речи које је окривљени изговорио, наводи да јој је том приликом окривљени рекао да „поздрави менаџмент и да им пренесе да њему није проблем да пише пријаве и да је он што се каже лак на обарачу“. Сведок Марија Милутиновић потврдила је да јој је колегиница Јелена саопштила да је окривљени изговорио те речи уз напомену да није сигурна да ли је рекао „лак или брз на обарачу“, будући да није слушала наведени разговор. Са друге стране, оштећени у свом исказу пред јавним тужиоцем најпре истиче да му је колегиница Стакић рекла да јој је Видовић рекао да позове менаџмент фирме, док у свом исказу на главном претресу, у коме је навео да у свему остаје при исказу који је дао пред јавним тужиоцем, децидно наводи да су му колегинице пренеле да је претња била упућена менаџеру фирме, а не менаџменту фирме. Такође, оштећени и поменути сведоци су се изјаснили да је у том тренутку менаџмент предузећа АД „Путеви“ Ужице, чинило неколико лица, односно пет или шест извршних директора, те да је генерални директор био оштећени Лео Корићанац. Ценећи појединачно њихове исказе и доводећи их у међусобну везу, суд изводи закључак да су се сведок Јелена Стакић која је лично чула упућене речи и сведок Марија Милутиновић којој је Јелена саопштила шта је чула, изјаснили да је окривљени рекао да „поздрави менаџмент фирме и да им пренесе...“, а да је оштећени навео да му је пренето да је претња била упућена менаџеру а не менаџменту фирме, иако се претходно изјаснио да му је речено да се претња односила на менаџмент, те да таква несагласност компромитује истинитост исказа оштећеног, који није лично чуо упућене речи, већ су му исте пренете од стране колегиница. Такође, нејасно је, на основу чега је

оштећени речи окривљеног „да поздрави менаџмент и да им пренесе да њему није проблем да пише пријаве и да је он што се каже лак на обарачу“ схватио као личну претњу уперену према њему. Оштећени истиче да је једино од менаџмента фирме комуницирао са окривљеним до тада и описао је како су текли телефонски разговор и смс препсика између њега и окривљеног, неколико дана пре спорног телефонског позива. Међутим, у ситуацији када оштећени и сведоци Јелена Стакић и Марија Милутиновић сагласно истичу да је у том тренутку менаџмент њиховог предузећа чинило више лица и то извршних директора од којих је оштећени Корићанац генерални директор и доводећи ту чињеницу у везу са реченицом окривљеног „да поздрави менаџмент и да им пренесе...“, како то наводе сведоци Јелена Стакић и Марија Милутиновић, суд налази да се из предње реченог не може извести несумњив закључак да се сама реч „менаџмент“, за коју ни сам окривљени не спори да ју је током тог разговора употребио, односи на оштећеног Лека Корићанца, посебно узевши у обзир да сведоци истичу како окривљени даље изговара „...да им пренесе...“, која заменица сама по себи указује да се речено односи на већи број лица а не на једну конкретну особу. Како поменути сведоци, а ни сам оштећени, ни у једном делу свог исказа не наводе да је окривљени критичне прилике поменуо оштећеног Лека Корићанца именом и презименом нити његовом функцијом у предузећу или на било који други начин који би без сумње указивао да се изговорене речи односе на њега, суд није могао поклонити веру исказу оштећеног да се било шта од онога што је окривљени изговорио током телефонског разговора са Јеленом Стакић односило на њега, имајући у виду и то да сведоци Јелена Стакић и Марија Милутиновић, у својим исказима не наводе да су на било који начин закључили да се речи окривљеног директно односе на оштећеног Корићанца, осим што сведок Стакић наводи да је о телефонском разговору обавестила оштећеног. Поред свега наведеног, анализирајући диспозитив оптужења, суд изводи закључак да се, чак и у ситуацији да је окривљени заиста и изговорио сведоку Јелени Стакић речи „да поздрави менаџмент и да им пренесе да њему није проблем да пише пријаве и да је он што се каже лак на обарачу“, напред речено односи на целокупан менаџмент предузећа АД „Путеви“ Ужице, односно на већи број лица, те није јасно због чега се у предметном поступку као оштећени издаваја талашњи генерални директор Леко Корићанац, који и поред сопственог закључка да је претња била упућен њему лично, не спори да менаџмент фирме чини неколико људи, односно више извршних директора.

Када је реч о дискусији током телефонског разговора, односно конкретне језичке формулације коју је окривљени том приликом изговорио, суд је прихватио одбрану окривљеног да је том приликом Јелени Стакић између осталог изговорио да „ако буде проблема да поздрави менаџмент и да им пренесе да је лак на потезању оловке и да може да поднесе одговарајуће кривичне и друге пријаве ако се не буде поштовао закон“. Суд је овакво чињенично стање утврдио пре свега из уверљивих и међусобно сагласних исказа сведока Љиљане Топаловић. Влада Ристановића и Николе Бошковића, будући да су наведени сведоци, који су у просторији заједно са окривљеним слушали целокупан ток разговора, несумњиво потврдили да је окривљени изговорио наведене речи. Са друге стране, једини сведок који изричито тврди да је непосредно чула да је окривљени изговорио инкриминисане речи описане у диспозитиву оптужења, Јелена Стакић, исте је пренела оштећеном и својој колегиници која њен разговор није слушала, а која је те речи потом у имејл преписици проследила адвокатици њиховог предузећа. Ценећи управо поменути преписку, суд налази да је реч о аутентичним имејл порукама између сведока Марије Милутиновић и адв. Љиљане Милосављевић из Београда у којима сведок помиње да је окривљени њеној

колегиници изговорио спорне речи, али оваква преписка није била од значаја за суд приликом одлучивања у овој кривичноправној ствари, пре свега из разлога што је Јелена Стакић једина, поред троје сведока у канцеларији окривљеног, била у прилици да непосредно чује речи које је окривљени изговорио, а да се када је реч о изјавама оштећеног, сведока Марије Милутиновић и поменутој имејл преписци, ради о посредним сазнањима, без непосредног чулног поткрепљења. Доводећи напред изнето у везу са одбраном окривљеног која је потврђена и изјавама сведока Љиљане Топаловић, Влада Ристановића и Николе Бошковића, чије исказе је суд ценио и у потпуности прихватио, утврђено је да окривљени Видовић Глишо током телефонског разговора са Јеленом Стакић дана 27.07.2021. године није именованој изговорио речи „да поздрави менаџмент и да им пренесе да њему није проблем да пише пријаве и да је он што се каже лак на обарачу“, како му је то стављено на терет оптужним предлогом. Због свега наведеног, суд није могао прихватити исказе оштећеног и сведока Јелене Стакић и Марије Милутиновић који се односе на спорни део телефонског разговора, односно речи које је том приликом окривљени изговорио.

С обзиром на наведено суд налази да је евидентно да је окривљени као председник синдиката „Слога“ са предузећем АД „Путеви“ Ужице, имао одређених проблема у погледу синдикалних приступница и одбијања од зараде на име синдикалне чланарине радницима тог предузећа, те да је са оштећеним Леком Корићанцем имао телефонски разговор неколико дана пре критичног догађаја, који разговор није вођен у пријатељском тону, након чега су исти разменили неколико смс порука у којима су наставили расправку. Окривљеном је стављено на терет да је позвао сведока Јелену Стакић, која се тада налазила на свом радном месту у канцеларији правне службе у службеним просторијама привредног друштва „Путеви Ужице“ АД, а потом оштећеној у току разговора рекао да поздрави менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу, о којим претњама је сведок Јелена Стакић одмах обавестила генералног директора „Путеви Ужице“ АД, оштећеног Лека Корићанца, због којих претњи је оштећени осећао страх за свој живот и тело. У ситуацији у којој окривљени негира извршење кривичног дела, имајући у виду садржину осталих изведених доказа, односно да су сведоци Љиљана Топаловић, Влада Ристановић и Никола Бошковић јасно чули да окривљени није изговорио те речи, за које једино сведок Јелена Стакић тврди да их је непосредно чула, те да оштећени и сведок Марија Милутиновић о томе имају само посредна сазнања, суд није могао само на основу исказа сведока Јелене Стакић извести закључак о несумњивом постојању чињеница које чине обележје кривичног дела угрожавања сигурности из чл. 138. ст. 1. Кривичног законика, а чије се извршење окривљеном ставља на терет.

Наиме, кривично дело угрожавања сигурности из чл. 138. ст. 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. За постојање овог кривичног дела неопходно је да је претња квалификована, односно да се њом ставља у изглед тачно одређено зло, претња мора објективна и конкретна. Имајући у виду садржину изведених доказа те доводећи их у везу са одбраном окривљеног и свим околностима случаја, као и са чињеницом да окривљени и оштећени јесу имали одређени неспоразум преко телефона и смс порука, суд налази да у конкретном случају није несумњиво утврђено да је окривљени упутио оштећеном претњу која има карактер квалификоване претње, с обзиром да се речи које је суд утврдио да је окривљени изговорио сведоку Јелени Стакић, да „поздрави менаџмент и да им пренесе да је лак на оловци односно на писању пријава“, не могу претњама, будући да се из наведених речи не изводи закључак да је реч о претњи у

смислу кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, нити су ове речи код оштећеног објективно посматрано могле створити страх и осећај угрожености, нити је умишљај окривљеног приликом изговарања наведених речи, био усмерен на претњу оштећеном.

С тога је суд имајући у виду одредбу чл. 16. Законика о кривичном поступку, којом је прописано да суд пресуду може засновати само на чињеницама у чију је извесност уверен, а да ће сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела или примена неке друге одредбе кривичног законика, у пресуди решити у корист окривљеног, за предметно кривично дело у складу са одредбом чл. 423. ст. 1. тач. 2. Законика о кривичном поступку окривљеног Видовић Глиша ослободи оптужбе, јер изведеним доказима није доказано да је учинио дело за које је оптужен.

Сходно чл. 265. ст. 1. Законика о кривичном поступку трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава овог суда, а о висини истих суд ће одлучити посебним решењем након правноснажности пресуде.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ, дана 01.06.2022.године, ЗК

Записничар
Зорица Кокоровић

ПОУКА: Против ове пресуде дозвољава је жалба Вишем суду у Ужицу, преко овог суда, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка исте.